

Arrest

nr. 88 482 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiïetisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van de wijk 'Iskan' in Bagdad. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. Sinds oktober 2006 zou u zijn tewerkgesteld bij de Iraakse Federale politie ('Federal Police Command Force'). Van 2008 tot uw vertrek uit Irak zou u zijn ingezet in het hoofdkwartier van de Federale Politie aan het 'al Nusur'-rotonde in Bagdad. U zou er tot een 'Syria' (eenheid) hebben behoord die in samenwerking met het Amerikaans leger huisinvallen uitvoert op zoek naar verboden wapens en verdachten van terrorisme. Sinds 2008 zou u regelmatig met uw eenheid huizen van verdachte terroristen zijn binnengevallen en mensen hebben gearresteerd. Eind 2011 zou het Amerikaans leger zich uit Bagdad hebben teruggetrokken en de veiligheid hebben overgedragen aan de

Iraakse ordediensten. Ongeveer anderhalve maand vóór het vertrek van de Amerikanen zou uw 'Syria' zijn ontbonden. Sindsdien zou u zijn ingezet in de beveiliging van het politiekonvooi van Fariq Roqn Hussein al Awadi, de commandant van de Iraakse Federale Politie en tevens assistent van de commandant van de offensieve commando's van Bagdad. Uw laatste opdracht met uw 'Syria' zou dateren van eind mei 2011 in 'al Harithia' nabij uw hoofdkwartier. Een Iraakse legerofficier zou in 'al Harithia' zijn vermoord. Uw 'Syria' zou de opdracht hebben gekregen een huis in 'al Harithia' binnen te vallen. Het huis zou verlaten zijn geweest maar er zouden verboden wapens zijn gevonden. Sinds 2010 zou u buiten uw diensturen vaak het gevoel hebben gehad in uw wagen achtervolgd te worden door onbekenden. Het zou bij een gevoel zijn gebleven zonder enige persoonlijke confrontatie met één van uw achtervolgers. In juli 2011 zou u voor het eerst zijn bedreigd middels een dreigbrief ondertekend door de 'Kataib al Touarat al Hushrin', een groepering die behoort tot de soennitische terroristische organisatie 'Islamitische Staat van Irak'. U zou in de brief worden beschuldigd van landverraad en collaboratie met het Amerikaans bezettingsleger. U zou met de dood worden bedreigd. U zou de dreigbrief hebben voorgelegd aan uw verantwoordelijke officier. Deze zou u laten weten hebben niets voor u te kunnen doen. U zou uw werk bij de politie hebben verdergezet. Op 8 augustus 2011 zou uw vader u opnieuw op uw werk hebben opgebeld met de melding van een tweede dreigbrief. In deze brief zou u door de religieuze rechtbank van de 'Kataib Thaourat al Hushrin' met onthoofding worden bedreigd. Ook deze dreigbrief zou u aan uw verantwoordelijke officier hebben voorgelegd. Deze zou een Commissie hebben samengeroepen voor onderzoek. Echter, omdat uw belagers niet bij naam voorkomen in de dreigbrieven zou de Commissie geen resultaat hebben kunnen boeken in het onderzoek en uw klacht zonder gevolg hebben afgesloten. Uit vrees gedood te worden door de 'Islamitische Staat van Irak' vanwege uw politiesamenwerking met het Amerikaans leger zou u op 28 augustus 2011 Bagdad zijn ontvlucht. Op 5 september 2011 zou u illegaal de Turkse grens hebben overschreden en verder clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd voor asiel. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van uw woonattest, vier politiebades en twee politiekaarten, foto's waarin u figureert als politieagent en een CD met opnames waarin u als politieagent figureert met Amerikaanse militairen in een wijk in Bagdad.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat Generaal Voor de Vluchtelingen en Staatslozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er dient opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vervolgingsproblemen met de 'Kataib al Thourat al Hushrin' vanwege uw politiesamenwerking met het Amerikaans leger.

Vooreerst dient vastgesteld dat hoewel er geloof kan gehecht worden aan uw beroep als politieagent bij de Iraakse Federale Politie er twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw vermeende inzet in een 'Syria' waarvan u beweert dat deze in samenwerking met het Amerikaans leger huisinvallen organiseerde op zoek naar terroristen en verboden wapens. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat uw 'Syria' behoort tot de tweede 'Liwa' (Brigade) van uw politiedienst. Uw 'Syria' zou naar deze 'Liwa' zijn genoemd, namelijk 'Syria Mogawir al Liwa' (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 5). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat uw 'Syria' geen deel zou uitmaken van een 'Liwa', maar direct onder toezicht zou staan van uw hoofdkwartier van uw politiedirectoraat. Deze 'Syria' zou 'Syria Mogawir al Qiyada' of nog 'Syria Tawari al Qiyada' noemen. Op geen enkele moment liet u de naam 'Syria Mogawir al Liwa' vallen (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 3). Het is zeer merkwaardig dat u die beweert van 2007 tot 2011 voor deze 'Syria' te hebben gewerkt een dergelijke tegenstrijdigheid aflegt met betrekking tot de naam en structuur van uw eenheid. Ook uit uw voorgelegde politiebades en politiekaarten kan uw samenwerking met het Amerikaans leger in de opsporing van terroristen niet worden afgeleid. U legde een CD neer met opnames waarin u in politie-uniform figureert met Amerikaanse soldaten in een wijk. Echter, uit deze opnames kan niet worden afgeleid wanneer en in welke omstandigheden ze zijn genomen. Uzelf kon deze opnames niet precies situeren in de tijd en verklaarde dat ze waarschijnlijk omstreeks 2008/2009 zouden zijn genomen. Uw collega zou met zijn mobiele telefoon u en de Amerikaanse soldaten hebben gefilmd (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 12, p. 13).

Vervolgens is het zeer merkwaardig dat u die verklaarde sinds 2008 tot eind mei 2011 samen met het Amerikaans leger huisinvallen te hebben uitgevoerd op zoek naar terroristen en velen te

hebben gearresteerd nooit eerder in aanvaring bent gekomen met terroristische groeperingen als de 'Kataib Thaourat al Hushrin'. Zo verklaarde u pas in juli 2011 voor het eerst te zijn bedreigd door terroristen. Uw uitleg als zou u in 2010 en 2011 in Bagdad intensiever met het Amerikaans leger raids hebben uitgevoerd op terroristen waardoor u meer in de kijker zou zijn gekomen bij terroristische groeperingen is weinig geloofwaardig (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 8, p. 10, p. 11). Immers, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat de algemene onveiligheidssituatie in Bagdad tussen 2006 en 2008 veel ernstiger was dan in 2011 door het sectarisch geweld tussen soennieten en sjiieten veroorzaakt door diverse gewapende radicale soennitische en sjiitische milities. Zo heeft in 2008 het Amerikaans leger in nauwe samenwerking met de Iraaks ordediensten een Bagdad Security Plan ingesteld met gecoördineerde militaire operaties tegen gewapende radicale milities. Deze operaties waren succesvol en resulteerden in een veiliger en stabielere Bagdad. Dat u in 2011, het jaar waarin het Amerikaans leger zich geleidelijk heeft teruggetrokken en de veiligheid heeft overgedragen aan de Iraakse autoriteiten, beweert met het Amerikaans leger intensiever terroristen te hebben opgespoord en opgepakt door huisinvallen en omsingelingen van wijken is dan ook weinig waarschijnlijk.

Een andere reden waarom u pas in 2011 in het vizier bent gekomen van terroristische groeperingen zou te wijten zijn aan het gewijzigde beleid van de Iraakse Federale Politie. Zo zou u vroeger operaties in uw woonwijk hebben mogen weigeren. De laatste jaren zou de Federale Politie politieagenten verplichten om ook in hun eigen woonwijk huisinvallen uit te voeren. Vroeger zou de Federale Politie politieagenten ook de toelating hebben gegeven gemaskerd huisinvallen en arrestaties uit te voeren. Sinds begin 2010 zou dit verboden zijn gesteld (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 11). Gedurende uw tweede gehoor legde u hieromtrent geheel tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u nooit operaties in uw woonwijk te hebben mogen weigeren. Uzelf zou u in 2009 en 2010 huisinvallen in uw woonwijk hebben uitgevoerd (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 7-8). Ook verklaarde u dat de Iraakse Federale Politie reeds sinds 2008 een verbod op gezichtsbedekking voor politieagenten zou hebben ingevoerd bij huisinvallen en arrestaties (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 8). Uzelf zou pas in 2011 de aandacht van terroristische groeperingen hebben getrokken vermoedelijk omdat deze groeperingen pas dan aan u zouden hebben gedacht (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 8).

Bovenstaande incoherenties en tegenstrijdigheden ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw vermeende vervolging door de 'Kataib Thaurat al Hushrin'. Bovendien heeft u omtrent de ontvangst van uw vermeende twee dreigbrieven door deze groepering ongeloofwaardige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u de eerste dreigbrief zou hebben voorgelegd aan uw verantwoordelijke officier. Deze zou niets met de brief hebben gedaan en u hebben laten weten niets voor u te kunnen doen (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 8). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat deze verantwoordelijke na voorlegging van uw eerste dreigbrief in overleg met de juridische dienst van uw hoofdkwartier een proces verbaal heeft laten opstellen (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 8).

Anderzijds verklaarde u tijdens uw eerste gehoor na voorlegging van uw tweede dreigbrief eigenhandig een klachtbrief te hebben geschreven en overhandigd aan uw verantwoordelijke officier. Deze zou een Commissie hebben samengeroepen maar dit orgaan zou niets hebben kunnen doen omdat uw belagers niet bij naam zouden zijn gekend. Uw klacht zou hierdoor zijn geseponeerd (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 9). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat er met betrekking tot uw tweede dreigbrief nooit een Commissie zou zijn samengeroepen. Enkel uw eerste dreigbrief zou aan een onderzoek zijn onderworpen met opstelling van een proces-verbaal (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 9). Omtrent dit proces verbaal verklaarde u tevens tijdens uw eerste gehoor dat deze enkel door u zou zijn geschreven in de vorm van een klachtbrief, zonder enige ondertekening of afstempeling van uw verantwoordelijke of politiedienst (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 9). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat dit document door uw verantwoordelijke officier zou zijn ondertekend en volgens de geijkte procedure zeer waarschijnlijk is afgestempeld door uw politiedienst (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 9). Uit bovenstaande vaststellingen rijzen er ernstige twijfels omtrent de authenticiteit van deze voorgelegde dreigbrieven. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor niet met zekerheid te weten of deze dreigbrieven verstuurd door uw vriend werkzaam bij de administratieve afdeling van uw politiedienst kopies of originele betreffen (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 9). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders van deze vriend eerst de kopies te hebben ontvangen per e-mail. U zou hem nog vóór uw eerste gehoor voor het CGVS hebben opgebeld met de uitdrukkelijke vraag u de originelen op te sturen. U zou ze later via DHL-post hebben ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 9).

U heeft onvoldoende geloofwaardige elementen aangevoerd die aantonen dat u vanwege uw beroep als politieagent en samenwerking met het Amerikaans leger wordt vervolgd door leden van de 'Kataib Thaurat al Hushrin'. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van de Conventie van Genève te zijn. Uw voorgelegde politiedocumenten bewijzen weliswaar uw voormalig beroep bij de Iraakse Federale Politie maar zoals eerder is aangegeven kan noch uit deze documenten noch uit uw verklaringen worden afgeleid dat u binnen uw politiedienst in samenwerking met het Amerikaans leger huisinvallen heeft uitgevoerd en verdachten van terrorisme heeft gearresteerd. Uw beroep als politieagent volstaat niet om hieruit een vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève af te leiden. Immers, uzelf heeft een dergelijke vervolgingsvrees niet aannemelijk kunnen maken. Uw neergelegde identiteitsdocumenten, rantsoenkaart en woonattest bewijzen weliswaar uw identiteit en afkomst uit Bagdad, welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker start met een theoretisch betoog en stelt dat wat betreft zijn werk als politieagent de commissaris-generaal niet begrepen heeft wat hij wou uiteenzetten tijdens de verhoren. Verzoeker betoogt dat hij voor beide afdelingen heeft gewerkt; hij is gestart bij de 'Syria Mogawir al Liwa' en later in 2008 werd hij overgeplaatst naar de 'Syria Mogawir al Qiyada'. Het document dat zijn overplaatsing bewijst bevindt zich in het administratief dossier. Tijdens het tweede verhoor werd gevraagd naar meer verduidelijkingen wat niet wil zeggen dat verzoeker tegenstrijdigheden heeft verteld. Verzoeker citeert uit zijn verklaringen en stelt dat tijdens het tweede gehoor pas gevraagd werd naar de effectieve naam van Syria onder het politiedirectoraat waarvoor hij heeft gewerkt. Tijdens beide verhoren heeft hij wel effectief verklaard dat hij onder het politiedirectoraat zelf werkte. Ook heeft hij tijdens beide verhoren verklaard dat de hoogste commandant voor wie hij werkte de heer F.R.H.A.A. was.

Daarnaast stelt verzoeker dat hij vele vragen heeft beantwoord over de politie en zijn werk, antwoorden die niet in twijfel werden getrokken. Verzoeker stelt voldoende documenten neergelegd te hebben die zijn werk bij de politie bevestigen. Deze worden echter ten onrechte in twijfel getrokken. Volgens verzoeker baseert de commissaris-generaal zich enkel op vermoedens en heeft hij geen enkele inspanning gedaan om de echtheid van de documenten te controleren, bijvoorbeeld via de Cedoca-dienst. Ook de video wordt in twijfel getrokken.

Wat betreft de bedreigingen door de terroristen stelt verzoeker dat ook hijzelf er het raden naar heeft waarom deze zolang gewacht hebben om hem te bedreigen. Verzoeker wijst op zijn verklaringen en stelt dat de opdrachten de laatste jaren intensiever werden waardoor hij meer gekend werd. De mensen die toen hij pas werkte gearresteerd werden zijn ook vrijgekomen en velen van hen willen wraak nemen. Dit kan ook een reden zijn waarom verzoeker in 2011 werd bedreigd.

Verzoeker blijft er voorts bij dat hij beide driebrieven heeft voorgelegd aan zijn overste. De procedure die dan werd opgestart is de standaardprocedure: er wordt een proces-verbaal opgemaakt en een commissie samengeroepen. Deze commissie wordt echter geregeld samengeroepen gezien vele agenten in functie bedreigingen ontvangen. Tijdens een dergelijke zitting worden uiteraard meerdere dossiers behandeld.

Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij omwille van zijn werk als politieagent bedreigd werd en dat de Iraakse autoriteiten niet in staat zijn om hem te beschermen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekende partij, zoals hierna zal blijken, in gebreke blijft.

2.6. Verzoekers betoog als zou de commissaris-generaal hem niet begrepen hebben waar hij het had over zijn werk als politieagent kan niet gevolgd worden. Uit verzoekers eerste gehoor blijkt dat hij verklaarde in een Syria te werken waarbij hij zijn taken op het hoofdkwartier van de Federale Politie omschreef als volgt: *"Ik werkte in een Syria en de taak van de Syria was om samen met de Amerikanen huiszoekingen of arrestaties verrichten in opsporing van terroristen"*. Wanneer verzoeker gevraagd wordt: *"Tot welke Syria behoorde u? U zei dat u tot een Syria behoorde? Syria Mogawir al Liwa. Tot welke Liwa behoorde dat? Tweede Liwa."* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS 02/02/2012, stuk 8, pp. 4 en 5). Hieruit blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd te duiden tot welke Syria hij behoorde. Tijdens beide gehoren verklaarde verzoeker verder tijdens de samenwerking met de Amerikanen te behoren tot een Syria bestaande uit 100 à 150 politieagenten waarvan er drie officieren waren en de rest politieagenten (administratief dossier, stuk 8 gehoorverslag CGVS 2/2/2012, p. 5 en stuk 4 gehoorverslag CGVS 27/03/2012, p. 3). Echter, waar verzoeker deze Syria tijdens zijn eerste gehoor 'Syria Mogawir al Liwa' noemde en stelde dat deze tot de tweede Liwa behoorde, beweerde verzoeker tijdens zijn tweede gehoor dat deze Syria de naam 'Syria Mogawir al Qiyada' had en eveneens gekend was onder de naam 'Syria Tawari al Qiyada' die geen deel uitmaakt van een Liwa

(administratief dossier, gehoorverslag CGVS 27/03/2012, stuk 4, p. 3). Uit lezing van de integrale gehoorverslagen blijkt duidelijk dat verzoeker dezelfde Syria bedoelt die hij evenwel anders benoemt en waarvan hij nu eens stelt dat deze tot de tweede Liwa behoorde om vervolgens te verklaren dat zijn Syria geen deel uitmaakte van een Liwa. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de naam en structuur van zijn eenheid ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen betreffende zijn vermeende inzet in een Syria die zou samenwerken met de Amerikanen om terroristen op te sporen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker op geen enkele wijze preciseert welk document precies zijn overplaatsing bewijst. De Raad ziet bovendien niet in welk van de door verzoeker neergelegde stukken, namelijk een identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, een kopie van zijn rantsoenkaart, een kopie van zijn woonattest, vier politiebades en twee politiekaarten, foto's waarin verzoeker figureert als politieagent en een CD met opnames waarin hij als politieagent figureert met Amerikaanse militairen in een wijk in Bagdad en twee dreigbrieven, zijn verklaringen met betrekking tot zijn overplaatsing van Syria Mogawir al Liwa naar Syria Mogawir al Qiyada zou kunnen staven.

2.7. Het betoog van verzoeker over het feit dat de elementen die zijn werk als politieagent staven ten onrechte in twijfel worden getrokken, mist bovendien grondslag. Noch het werk van verzoeker als politieagent, noch de stukken die hij dienaangaande als staving neerlegt, namelijk politiebades, politiekaarten, foto's en een CD, worden in de bestreden beslissing in twijfel getrokken. De commissaris-generaal twijfelt niet aan het feit dat verzoeker de functie van politieagent uitoefende, maar kwam op basis van pertinente motieven tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde inzet in een Syria die in samenwerking met het Amerikaans leger huisinvallen organiseerde op zoek naar terroristen en verboden wapens. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom de door verzoeker neergelegde stukken niet van aard zijn om het relaas van verzoeker op dit punt in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Met zijn betoog gaat verzoeker volledig voorbij aan deze pertinente motieven.

2.8. Verzoekers argument dat hij er het raden naar heeft waarom de terroristen zo lang gewacht hebben om hem te bedreigen, vermag geenszins afbreuk te doen aan de pertinente motieven ter zake. Waar verzoeker voorts nog stelt dat het kan dat mensen die in het begin werden gearresteerd en ondertussen zijn vrijgekomen hem in 2011 zijn beginnen te bedreigen, beperkt hij zich tot blote beweringen. Uit het eerste gehoorverslag blijkt dat verzoeker als reden waarom hij pas in 2011 bedreigd werd enerzijds stelde dat de laatste twee jaren de opdrachten intensiever geworden waren en dat hij eerst mocht weigeren maar de laatste jaren verplicht werd om ook in de eigen woonwijk te opereren en anderzijds dat ze sinds 2010 geen masker meer mochten dragen bij de huisinvallen en arrestaties (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 02/02/2012, stuk 8, p. 11). Tijdens zijn tweede gehoor verklaarde verzoeker enerzijds dat maskers dragen reeds sinds 2008 verboden was en dat hij geen opdrachten mocht weigeren en ook in zijn eigen woonwijk moest opereren en anderzijds niet te weten waarom hij pas in 2011 bedreigd werd maar dat ze misschien dan pas aan hem gedacht hadden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, 27/03/2012, stuk 4, pp. 7-8). Uit voorgaande verklaringen blijkt niet alleen dat deze niet consistent zijn met de algemene informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat is toegevoegd aan het administratief dossier maar tevens dat deze opeenvolgende verklaringen onderling tegenstrijdig zijn. Verzoeker voegt thans een nieuwe reden toe waarom hij pas in 2011 werd bedreigd, die slechts een veronderstelling betreft en geenszins vermag de vastgestelde incoherenties in zijn asielrelaas ter zake te weerleggen.

2.9. De Raad ziet voorts geenszins in hoe het betoog van verzoeker dat er een standaardprocedure werd opgestart en een commissie werd samengeroepen waarbij meerdere dossiers op zitting worden behandeld vermag afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoeker aangaande de gang van zaken na de ontvangst van de dreigbrieven. De vaststelling dat verzoeker enerzijds verklaarde dat de verantwoordelijke officier na de tweede dreigbrief een commissie heeft samengeroepen en anderzijds dat er met betrekking tot de tweede dreigbrief nooit een commissie werd samengeroepen, hetgeen in contradictie is met elkaar, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas daar dit gegeven een kernaspect betreft in het gehele relaas.

2.10. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Tevens voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoeker betoogt dat de situatie in Bagdad nog steeds ongunstig is en verwijst naar de eigen informatie van de verwerende partij alsook naar diverse persberichten en een rapport van de UNHCR. Er zijn aldaar voortdurend gevechten waarbij duizenden burgerslachtoffers vallen. Ter terechtzitting legt verzoeker nog bijkomende internetartikelen neer.

Verzoeker meent dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden. Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommekeer van de commissaris-generaal in zijn beleid aanleiding tot willekeur. De commissaris-generaal wordt geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient te worden behandeld. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Bagdad ontvlucht zijn, een verschillende beslissing kunnen krijgen.

Verzoeker meent voorts dat het asielbeleid van andere landen niet aan de orde is. De commissaris-generaal dient de Belgische wetgeving te respecteren, een wetgeving die op het vlak van subsidiaire bescherming ruimer is dan de wetgeving in andere EU-landen, aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn waarin slechts een minimale norm wordt vooropgesteld. Verzoeker verwijst naar de memorie van toelichting bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. De bij het verzoekschrift gevoegde alsook de ter terechtzitting neergelegde informatie is niet van die aard dat zij afbreuk vermag te doen aan de omstandige motivering op grond waarvan de commissaris-generaal besloot dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat de situatie in Bagdad relatief stabiel is kan ook worden opgemaakt uit de door verzoeker neergelegde informatie. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat in Bagdad sporadisch nog aanslagen plaatsvinden doch hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in Bagdad zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat er nog in beperkte mate aanslagen voorkwamen in Bagdad wordt daarenboven uitdrukkelijk erkend en terdege in rekening gebracht in de bestreden beslissing. Gelet op de voorhanden zijnde landeninformatie in het dossier is er voor burgers in Bagdad geen reëel risico op ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, aanwezig. Dit klemmt des te meer gelet op de bij de nota gevoegde update over de veiligheidssituatie in Bagdad "Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD" van 16 juli 2012 waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Bagdad relatief stabiel bleef en de vaststellingen en conclusies van de "Subject Related Briefing" inzake de veiligheidssituatie in Centraal Irak-Bagdad (administratief dossier, stuk 16) gehandhaafd blijven.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling ter zake door de commissaris-generaal. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit relaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder slaagt verzoeker er niet in de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt om tot zijn besluit te komen dat heden geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te ontkrachten, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal daaruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de

Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient te worden behandeld en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij eraan voorbij dat in artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.13. In de mate dat verzoeker aanvoert dat verweerder de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, verwijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve

elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

2.14. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.15. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER